

РЕШЕНИЕ

№ 3989

гр. София, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 31.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3492** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], БИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], представлявано от Д. С. У., чрез адвокат В. К. С., САК, срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-29002921192646-004-001/08.12.2021 г., постановен във връзка с Искане за прихващане или възстановяване с вх. № 26-Д- 13227/09.11.2021 г., потвърден с Решение № 321/25.02.22 г. на Директор на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска А. да бъде отменен, като в полза на Дружеството бъде издаден акт за прихващане или възстановяване, с който да се възстановят претендираните суми за начислен ДДС, съгласно Искането.

В съдебно заседание, жалбоподателят [фирма], представлявано от Д. С. У., чрез адв. В. К. С., редовно призован, се представлява от адв.С.. Адв.С. моли съдът да му дадете възможност с писмена молба по делото да отправя искане за преюдициално запитване към СЕС. Поддържа жалбата и всички искания, направени в нея. Счита, че твърденията на НАП, че чл.115 ДОПК представлява процедура за възстановяване за неоснователни. Европейското право предвиждало, в случаите когато има дерогация

да се предвиди процедура, която да дава обективни доказателства дали има обективна невъзможност за плащане, а не процедура за самото плащане. Тази процедура не е променяла практиката на ВАС и на НАП, че за да може да се издаде кредитно известие трябва да има правно основание за това. Самото неплащане, не е правно основание, за да се намали данъчната основа. Данъчната основа се намалявала при друго правно действие. След решението по [фирма] тази делегация, не е абсолютна и трябвало да има процедура, като се гарантира, че има обективна невъзможност за плащане. НАП променили твърденията си и ВАС излязъл с това решение. Това тълкуване на чл. 115 възникнало през 2020 г., когато била променена практиката на съда, преди това не са имали правно основание да издават кредитно известие, а чл.129 ДОПК бил единствената процедура, която е възможна за възстановяване на данък. Моли за срок за писмени бележки.

Ответникът Директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП, редовно призован, се представлява от юрк. В. Юрк. В. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна по съображения, изложени в решението. Дружеството [фирма] нямало вземане към НАП, такова не е възникнало и процедурата по чл.128 ДОПК не е приложима в настоящия случай. Безспорно, било че дружеството не е издало кредитно известие. Моли за срок за писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Установява се, че с Искане за прихващане или възстановяване вх. № 26-Д-13227/09.11.2021 г. по регистъра на ТД на НАП ГДО С., подадено от адв. С., в качеството на пълномощник, на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК [фирма] е претендирано възстановяване на данък върху добавената стойност /ДДС/ в размер на 2 584,22 лв., представляващ начислен от дружеството и внесен в бюджета данък за осъществени облагаеми доставки на стоки към [фирма], вземанията по които са несъбираеми. Към искането са приложени: придружително писмо; обосновка; списък с издадени документи на клиент [фирма] /счетоводна хронология по клиенти;/ пълномощно; справка от Търговския регистър /ТР/ за актуално състояние на [фирма] - заличен търговец към 09.11.2021 г.; заверени копия на Договор за продажба на продукти с марки, собственост на Д., на магазини „В.“ от 01.04.2013 г. между [фирма] и [фирма], ведно със Споразумение от 18.10.2010 г. и Споразумение за разсрочено плащане на дълг от 26.08.2015 г., и неплатени фактури за продажби към [фирма], ведно с данъчни известия.

Във връзка с подаденото искане е инициирана проверка с Резолюция за извършване на проверка по прихващане или възстановяване №П-29002921192646-О.- 001/11.11.2021 г., издадена от О. К. М., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ при ТД на НАП ГДО С., като е определен срок на приключването ѝ до 03.12.2021 г. С Резолюция №П-29002921192646-ОРП-002 от 02.12.2021 г., издадена от органа, възложил проверката, срокът за извършването ѝ е продължен - до 08.12.2021 г.

За резултатите от проверката е издаден А. №П-29002921192646-004- 001/08.12.2021 г. А. е връчен на дружеството електронно на 13.12.2021 г.

Констатирано е, че първоначално [фирма] е вписано в Търговския регистър /ТР/ на Софийски градски съд /СГС/ по фирмено дело №17600/1993 г. Капиталът на

дружеството е в размер на 1 354 564.00 лв. Дейността му е търговия на едро със свежи млечни продукти, внос и износ на млечни десерти, която е осъществявана от производствена база, централен склад и офис, находящи се в [населено място], [улица]. Посочено е, че [фирма] е лидер на пазара на млечни продукти, с пазарен дял от 13,4% в категория млечни и 57,4% в категория растителни млека. Продавало е млечни продукти с търговските марки „А.“, „Д.“, „А.“, „ДЗП“, „На Баба“, „А.“, „Ф.“, „Д.“ и др. Установено е, че е регистрирано по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ считано от 01.04.1994 г.

В А. е описано, че във връзка с претендирания ДДС за възстановяване [фирма] се е позовавало на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО и практика на СЕС. В обосновката към искането за прихващане или възстановяване е отбелязано, че съгласно Решение на СЕС по дело С-404/16, *bombard I. L. Zrt* държавите-членки са задължени да намаляват данъчната основа винаги, когато след сключване на сделката доставчикът не е получил изцяло или отчасти цената. С Решение на СЕС от 15 май 2014 г. по дело (-337/13, А. е прието, че: „данъчнозадължените лица могат да се позовават пред националните юрисдикции на чл. 90, параграф 1 от Директивата за ДДС срещу държава-членка, за да получат намаление на данъчната основа на данъка върху добавената стойност“. С Решение на СЕС по дело С-246/16 *E. Di M.* е постановено, че дерогацията по чл. 90, ал. 2 от Директивата не може да се разпростре до случаи, при които не е налице несигурност относно обективната невъзможност на длъжника да плати частично или изцяло сумата по получена доставка и същата не може да се тълкува в смисъл, че на държавите членки е предоставено правото да изключат изцяло възможността за намаляване на данъчната основа в случаи на неплащане, тъй като това би довело до нарушаване на принципа на неутралитет на ДДС. Съгласно Решение на СЕС от 3 юли 2019 г. по дело С-242/18, „У. ЛИЗИНГ“ ЕАД несигурността относно събирането на дължими суми може да се вземе предвид при прилагане на чл. 90 от Директивата, като се предостави възможност за намаляване на данъка, когато данъчнозадълженото лице - доставчик изтъкне, че с оглед на обстоятелствата има вероятност задължението да не бъде изпълнено и същото има право на намаляване на начисления ДДС при наличие на несигурност от събиране на дължимите суми за продължителен период от време. Отбелязало е, че съгласно практиката на СЕС националните власти би следвало при спазване на принципа на пропорционалност и под контрола на съда да определят доказателствата относно вероятния по-продължителен период на неплащане, които данъчно задълженото лице следва да представи /в зависимост от особеностите на приложимото национално право/.

В обосновката към И. е описано, че [фирма] - заличен търговец, е длъжник на [фирма] по надлежно издадени фактури от последното за продажби на стоки, за които е начислен и внесен в приход на бюджета ДДС. От страна на [фирма] е декларирано, че към момента на подаване на И. дружеството не е получило плащане по фактурите. Изложени са съображения, съгласно които [фирма] е в обективна невъзможност да погаси задълженията си към [фирма] по същите, а именно: завършена процедура по несъстоятелност на длъжника, съгласно която той е обявен в несъстоятелност, Дейността му е прекратена и е заличен като търговец. Въз основа на описаните аргументи, които са подробно изложени в обосновката към И., [фирма] е посочило, че ефективното събиране на вземанията му от [фирма] е практически невъзможно и на основание чл. 129 от ДОПК е поискало възстановяване на начисления и внесен в бюджета ДДС по издадените и дължими фактури от последното.

С цел изясняване на фактическата обстановка, на [фирма] е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице №П-29002921192646-040-001/18.11.2021 г. Въз основа на представените документи е установено, че с Договор за продажба на продукти с марки, собственост на Д., на магазини „В.“ от 01.04.2013 г. [фирма] продавач, е поело задължение към [фирма] за продажба на продукти с търговски марки, собственост на Д.. С договора [фирма] се е задължило да продава закупените продукти от [фирма] от свое име и за своя сметка на трети лица. В чл. 7.1 от договора е посочено, че за всяка доставка [фирма] е следвало да издава фактура. Преценено е, че жалбоподателят е издал спорните фактури във връзка с изпълнението на договора и правилно е начислил ДДС за извършените доставки на стоки към [фирма], тъй като същите са с място на изпълнение на територията на страната. Установено е, че съгласно чл. 7.3 от договора купувачът е следвало да заплаща стойността на доставените продукти по банков път, с превод по сметката на продавача в срока, предвиден в т. 7.4 от договора - не по-късно от 7 /седем/ дни след съответната доставка. Плащане по процесните фактури не е извършено. Констатирано е, че в т. 7.5. от договора е посочено, че при забавяне на купувача в плащането на дължимите суми, продавачът си запазва правото да използва всички предвидени от закона мерки за осигуряване на вземанията си. Посочено е, че при неизпълнение на клаузи от договора /в т.ч. за неплащане в срок от купувача/ за продавача е предвидена възможност за развалянето му при условията на чл. 10.2, б. „в“ от същия, с произтичащите от това последици, предвидени в чл. 11. В А. е посочено, че жалбоподателят не се е съобразил с договорните правоотношения с [фирма] за срок на плащане по доставките и за дълъг период от време /периода на издаване на процесните фактури/ е извършвал доставки на стоки към последното в противоречие с предвидените условия договора. Подчертано е, че [фирма] не е предприело действия по разваляне на договора поради несвоевременно плащане от купувача, каквито клаузи за защита на интересите му са предвидени в същия. Посочено е, че [фирма] не е начислило и предявило пред [фирма] неустойка за забава на плащане, каквато е предвидена в чл. 11.1 от договора.

Констатирано е, че с оглед погасяване от [фирма] на задълженията по договора е сключено Споразумение за разсрочено погасяване на дълг от 26.08.2015 г. В чл. 8 от същото е посочено, че в случай на забава, продължила повече от 15 дни, [фирма] има право да обяви цялото вземане по споразумението за предсрочно изискуемо, с едностранно волеизявление, отправено до длъжника. Такива действия не са предприети от жалбоподателя.

В А. е описано, че при проверката не са събрани Доказателства за своевременно извършени действия от [фирма] за събиране на вземанията от [фирма]. Посочено е, че в договора не са налице клаузи за предоставяне на обезпечение от [фирма] в полза на [фирма], които да гарантират запазването на интересите на жалбоподателя при неизпълнение на договорните задължения от купувача.

При проверката е констатирано, че към 29.09.2015 г. [фирма] е начислило провизии по издадените фактури към [фирма] в размер на 15 464,78 лв., като по този начин не е признало за данъчни цели приходи по сделките. Съставена е счетоводна статия: Дебит сметка 609909 Разход - Лоши вземания срещу Кредит 252008 - Провизии за несъбираеми вземания в страната. Със сумата е увеличен счетоводният финансов резултат на дружеството при формирането на данъчния такъв по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2015 г., което е намерило отражение в

част А „Увеличения“, шифър 7031. т. 1.3 „Разходи от последващи оценки и от отписване на вземания като несъбираеми /чл. 34/“ в Годишната данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92 от ЗКПО за 2015 г.

Установено е, че през 2017 г. в счетоводството на [фирма] е отразено прехвърляне на вземането от [фирма] от сметка 411 Клиенти в разчетна сметка 444.

Констатирано е, че към 31.12.2020 г. жалбоподателят е отразил в счетоводството си намаляване на начислените провизии във връзка с несъбираемите вземания от [фирма] в размер на 15 464,78 лв. - чрез съставяне на счетоводна статия Дебит 252008 Провизии за несъбираеми вземания в страната срещу Кредит 609909 - Разход- лоши вземания и е отписал вземанията си от [фирма] като несъбираеми - чрез счетоводна статия Дебит сметка 691001 Отписване на несъбираеми вземания срещу Кредит сметка 419000 Клиенти в несъстоятелност. Със сумата на отписаните вземания е извършено намаление на счетоводния финансов резултат на [фирма] при формирането на данъчния такъв по ЗКПО за 2020 г., което е декларирано и в част Б „Намаления“, шифър 8031, т. 3.1 „Приходи от последващи оценки на вземания /чл. 34/“ от ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2020 г. Вземанията са отписани поради изтичане на 5- годишния давностен срок към 31.12.2020 г., като в тях е включен и дължимия ДДС по доставките.

При проверката е установено, че за периода от 2015 г. до 2020 г. вземанията на [фирма] от [фирма] не са цедирани и жалбоподателят не е издал кредитни известия за корекция на счетоводния баланс с клиента.

След справка в базата данни на НАП е констатирано, че процесните фактури са включени в отчетните регистри - дневник за покупки, и съответните справки-декларации по ЗДДС на [фирма] за 2015 г. и по същите с приспаднат данъчен кредит от получателя по доставките. Не са установени данни за извършени корекции на приспаднатия данъчен кредит от [фирма] по издадените фактури от [фирма].

Органите по приходите, извършили проверката, са направили анализ на обявените данни в ТР за [фирма]. Констатирано е, че с годишния финансов отчет /ГФО/ за 2014 г. дружеството е Декларирало за отчетния период /2014 г./ задължения в размер на 3 537 хил. лв., загуба - 263 хил. лв. и общ размер на активите - 3 070 хил. лв., а за предходния такъв /2013 г./ задължения в размер на 3 237 хил. лв., загуба - 453 хил. лв. и активи 3 033 хил. лв. Преценено е, че обявените данни с годишния финансов отчет за 2014 г. свидетелстват за неговото изключително тежко финансово състояние за 2014 г. и предходния отчетен период. Посочено е, че към 31.12.2013 г. и 31.12.2014 г. [фирма] е напълно декапитализирано, като размерът на задълженията му значително превишава размера на всички притежавани от него активи. В оповестяванията към ГФО на [фирма] за 2014 г. с публикувана информация за негови задължения към [фирма] по отпуснат инвестиционен заем през 2012 г. в размер на 810 хил. лв. и по заем за оборотни средства - 597 хил. лв. Констатирано е, че в доклада на одитора към ГФО на [фирма] за 2014 г. е обърнато внимание на тежкото финансово състояние на дружеството, което е свързано със закриване на търговски обекти през същата година: голямата конкуренция на пазара, на който оперира; невъзможността за развитие на нормална търговска дейност и несигурността при взимане на управленски решения; отрицателната величина на собствения капитал. Посочените данни са приети като индикатори за несигурност във възможностите му да продължи да оперира като действащо предприятие.

При проверката е констатирано, че в ТР на 23.10.2012 г. /преди датата на договора между [фирма] и „Д. С.“ АД/ по партидата на [фирма] е вписан залог на търговското предприятие на дружеството с №001 към заложен кредитор [фирма], ЕИК[ЕИК], във връзка със задължение в размер на 2 024 000,00 лв.

При така установените факти и обстоятелства е прието, че въз основа на обявените данни за [фирма] в ТР жалбоподателят е можел да направи обосновано предположение за липса на доверие в същото, тъй като те удостоверяват липса на реална възможност за удовлетворяване на вземанията му от него като необезпечен кредитор.

В А. е посочено, че независимо от обявените данни в ТР за [фирма], които го характеризират като на ненадежден и неплатежоспособен контрагент, жалбоподателят е извършил доставки към него за дълъг период от време /4 месеца/, без да предприеме действия за защита на интересите си съобразно договорените условия със същото. Направено е заключение, че с изтичането на срока за плащане по първата доставка, по която не е извършено дължимото такова, на [фирма] са били известни конкретни данни за неплатежоспособността на длъжника. Отбелязано е, че самото спиране на плащане представлява обективен критерий за финансовото състояние на длъжника и за липсата на възможности за погасяване на следващи негови задължения. Като допълнителен аргумент, че жалбоподателят не е предприел действия за събиране на вземанията си от [фирма], знаейки за неплатежоспособността му, е посочено обстоятелството за липса на предприети адекватни такива при неизпълнението от негова страна на споразумението за разсроченото погасяване на дълга.

С А. е формиран извод, че [фирма] не е извършило проучване на [фирма] при избора за контрагент, наличието на каквото се твърди от жалбоподателя. Преценено е, че жалбоподателят не е положил грижата на добър търговец. Прието е, че той недобросъвестно в обосновката към И. се е позовал на неплатежоспособността на [фирма], претендирайки компенсиране на част от понесени те за 1 уби по продажби на стоки към същото, тъй като финансовото състояние съгласно обявени данни в публичното пространство за [фирма] и неизпълнението на договорените търговски взаимоотношения от негова страна са свидетелствали за наличието ѝ. Като допълнителен аргумент, че [фирма] не е положило грижата на добър търговец е посочено обстоятелството, че то не е предявило Претенция като негов кредитор в производството по несъстоятелност на [фирма], което е открито с Решение №1517 от 15.08 2016 г. на СГС по молба [фирма], ЕИК[ЕИК], към която е присъединена молба и на [фирма], ЕИК[ЕИК]. В А. е отбелязано, че с Решение №1526/ 2607.2017 г. СГС е обявил [фирма] в несъстоятелност и е прекратил дейността по осребряване на имуществото му, а с Решение №1497/16.08.2019 г. е постановил заличаването му като търговец.

При проверката е констатирано, че след изтичане на определения срок за представяне на документи и обяснения с ИПДПОЗЛ „Д. С.“ АД е представило кореспонденция с адвокати, съгласно която на 10.02.2016 г. е подало заявление по заповедно производство - ч. гр. д. №7337/2016 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, във връзка с което в края на м. 05.2016 г. СРС е издал изпълнителен лист; а на 16.06.2016 г. е образувано изп. д. № 497/2016 г.

по описа на ЧСИ М. Ц. за събиране на вземанията от [фирма], което по-късно през същата година е прекратено поради откритото производство по несъстоятелност на същото. Не са представени доказателства, потвърждаващи извършването на действията. Преценено е, че дори същите да са реално изпълнени те не биха могли да доведат до удовлетворяване вземането на [фирма] от [фирма].

Органите по приходите, издали спорния А., са установили, че във връзка с претендирания за възстановяване данък [фирма] не е издало кредитни известия към неплатените фактури от [фирма], каквото е изискването на чл. 115 от ЗДДС. Направено е заключение, че след като не е коригирало данъчните основи на процесите доставки, за което не са представени доказателства за наличие на обективни пречки, [фирма] не може да се позовава на директния ефект на чл. 90, §1 от Директива 2006/112/ЕО. Отбелязано е, че цитираната правна норма предвижда, че при пълно или частично неплащане данъчната основа на доставката следва да се намали съответно, съгласно условия, които се определят от държавите - членки. Преценено е, че вследствие на това то е претендирано ДДС за възстановяване по същите в нарушение на регламентираните в европейското данъчно законодателство принципи на „неутралност на данъка“ и „защита на фиска“, тъй като начисленият с тях ДДС е приспаднал като пълен данъчен кредит от получателя по доставките, без да са налице последващи действия за корекция та му.

В А. е посочено, че Решение на СЕС по дело C-242/18, [фирма] и Решение на СЕС по дело C - 404/16. L. I. L. Zrt, на които „Д. С.“ АД се е позовало, са неотнормирани към установената фактическа обстановка. Отбелязано е, че в Решение на СЕС по дело C-242/18, [фирма] не е обсъждан въпросът за Добросъвестността на доставчика, който е от съществено значение в спорното производство. Описано е, че в Решение на СЕС по дело C - 404/16, L. I. L. Zrt е разглеждан казус за разваляне на договор за финансов лизинг, какъвто не е предмет на спор в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка със спорния А. е постановен отказ за възстановяване на претендираната сума от жалбоподателя в размер на 2 584.22 лв., представляваща начислен и внесен в приход на бюджета ДДС за реализирани продажби на стоки към [фирма], вземанията му но които са несъбираеми. Посочено е, че не е налице акт, с който да е признато правото на [фирма] да получи същата /в т.ч. акт, с който е определен като незаконосъобразен отказ на орган по приходите за нейното възстановяване/. Преценено е, че тъй като не се е възползвало от правото си на корекция на данъчната основа по процесите фактури по реда на чл. 115 от ЗДДС за [фирма] не се следва право на възстановяване на претендираната сума в процедура по чл. 129 от ДОПК, тъй като редът по чл. 129 от ДОПК не е единственият възможен начин за възстановяването им и не може да се приеме, че начисленият ДДС по процесите фактури е недължимо платен от жалбоподателя. Отбелязано е, че жалбоподателят е действал недобросъвестно при избора на [фирма] за клиент, по време на изпълнение на доставките и след тяхното осъществяване. Подчертано е, че в предвидения петгодишен давностен срок по чл. 110 от ЗЗД [фирма] не е

погасило задълженията си към [фирма] поради липса на адекватни действия за защита на интересите от последното. Акцентирано е, че с И. жалбоподателят иска възстановяване от бюджета на ДДС за погасени по давност вземания от [фирма]. Формиран е извод, че в случая е налице прикриване на истинските правоотношения между [фирма] и [фирма] и техните действителни намерения. Посочено е, че отказът за възстановяване на сумата е с цел предотвратяване на измами с ДДС и произтичащите от това загуби за бюджета.

На основание чл. 129, ал. 7, чл. 152 и следващите от ДОПК, жалбоподателят оспорил А. като неправилен и незаконосъобразен. Твърди, че направените при проверката фактически установявания не са съобразени правилно с фактическата обстановка, в резултат на което материалният закон е приложен и тълкуван неправилно, в противоречие с разпоредбите на националното и европейското законодателство - ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО. Поддържа мотивите, описани в обосновката към И.. Позовава се на решения на (ЕС, коментирани в същата. Подчертава, че чл. 90, §1 от Директива 2006/112/ЕО представлява израз на нейния основен принцип, че данъчната основа се състои от действително получената насрещна престация, от която пряко следва, че данъчната администрация не може да събира ДДС в размер, надвишаващ получения от данъчнозадълженото лице. Заявява, че чл. 115 от ЗДДС не може да се прилага при частично или непълно плащане по доставката. Сочи, че в цитираната правна норма изрично са изброени обстоятелствата, при възникването на които доставчикът е длъжен да издаде известие. Отбелязва, че частичното или непълното неплащане не е предвидено като Такова обстоятелство. Подчертава, че чл. 115 от ЗДДС е приложим за изменение на дължимо плащане във връзка с доставка, а не за неплащане по нея. Декларира, че [фирма] е издало кредитни известия по доставките към [фирма], когато е имало задължение, й е представило същите в хода на спорното производство. Твърди, че чл. 115 от ЗДДС не представлява способ за намаляване на данъчната основа по смисъла на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО. Посочва, че дори да се приеме, че доставчикът по облагаема доставка, за която не е получил плащане и за която е сигурно, че няма да получи такова, е следвало Да издаде кредитни известия при неплащане по същата от получателя, то липсата на такива не следва да преклудира правото му да иска възстановяване на ДДС за същата по реда на чл. 90, §1 от Директива 2006/112/ЕО. Отбелязва, че в разпоредбите на националното и европейското данъчното законодателство не е въведено като изискване за възстановяването му получателят по съответната доставка да не е ползвал право на данъчен кредит. Заявява, че липсата на механизъм за корекция на приспаднатия данъчен кредит от длъжника /в случая [фирма] / не може да лиши [фирма] /доставчик по процесите фактури/ от право на корекция на ДДС по силата на чл. 90, §1 от Директива 2006/112/ЕО. Подчертава, че в случая търпи негативни последици от неизпълнение на задължения на длъжника - получател по доставките чрез внасяне на начисления ДДС по процесите доставки в приход на бюджета за своя сметка. Счита, че обстоятелството, че неговият длъжник е ползвал данъчен кредит по процесите фактури е неотнормосимо към спора. Не споделя заключението в А.,

че за претендирания за възстановяване данък е приложим институтът на общата погасителна давност по чл. 110 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Сочи, че спорът не свързан с претендирането на вземанията от [фирма], които са гражданско правни. Акцентира, че предмет на спор е искания за възстановяване ДДС, който е начислил и платил във връзка с фактури за продажби към същото, по които не е получил плащане. Отбелязва, че при проверката не е отчетено и прекъсването на давността на вземанията по реда на чл. 116, б. „а“ от ЗЗД - с признаването им от длъжника, каквото е налице чрез Споразумение за разсрочено плащане на дълг от 26.08.2015 г.

Сочи, че отказът за възстановяване на ДДС е резултат на изследване гражданскоправните му взаимоотношения с длъжника. Намира подхода за неправилен и незаконосъобразен, тъй като И. Касае публично-правни такива, а именно на [фирма] с Р България. Подчертава, че анализът на гражданскоправните отношения е относим към публично-правните такива единствено за установяване дали между страните е имало надлежно сключени договори, търговски отношения по тях и иеплащане.

Оспорва твърдението на органите по приходите, извършили проверката, че е действал недобросъвестно при избора на [фирма] за дистрибутор и последващите взаимоотношения с длъжника. Паралелно с това сочи, че добросъвестността не е обстоятелство, което е част от фактическия състав на чл. 129 от ДОПК. чл. 115 от ЗДДС, чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО и друга разпоредба, релевантна към случая. Излага аргументи, че в А. е посочена дефиниция за понятието „добър търговец“, която е неотнормирана към казуса. Отбелязва, че Наличието на вътрешна процедура за избор на дистрибутор и наличието на клаузи в договора за защита на интересите му са неотнормирани към спора. Описва, че надлежно и своевременно е изпълнявал задълженията си по договора с [фирма]. Декларира, че е проявил толерантност към длъжника, която е обусловена от характера на взаимоотношенията им и не води до недобросъвестност. Заявява, че [фирма] е имало търговски взаимоотношения с [фирма], които са се доказали и утвърдили във времето. Посочва, че по предходни доставки са получени дължимите плащания, като в края на търговските им взаимоотношения същите са получени в брой. Подчертава, че между дружествата е осъществявана постоянна комуникация. Сочи като доказателство за намерението на [фирма] да продължи взаимоотношенията им обстоятелството, че е признало задълженията и е потвърдило съществуването им /в т.ч. със Споразумение за разсрочено плащане на дълг от 26.08.2015 г./ Декларира, че взаимоотношенията между тях са продължили и предвид характера на търговската дейност на [фирма]. Пояснява, че работи с дистрибуторски дружества на регионален принцип, какъвто е длъжникът, и доставките са продължили, тъй като смяната на дистрибутор за съответния регион затруднява дейността му. Заявява, че изборът му на дистрибутор е взет след проучване по вътрешни правила на [фирма], доказателства за извършване на което е представил при проверката. Намира за нелогично твърдението на органите по приходите, извършили проверката, че поради данните в ТР за влошеното му финансово състояние не следва то да е страна и изпълнител по договори с трети лица, тъй като това

автоматично води до неплатежоспособност и прекратяване на дейността му. Подчертава, че в ЗДДС не е въведено изискване данъчнозадължени лица с влошено финансово състояние да не следва да начисляват данък при продажбите и да не следва да приспадат данъчен кредит при покупките. Излага възражения срещу твърденията в А., че чрез своите действия/бездействия е поел риска за неизпълнение на задълженията от страна на длъжника. Заявява, че от обстоятелствата, че не е предявил иск за неустойки във връзка с несвоевременното плащане от длъжника и не е предприел действия за прекратяване на взаимоотношенията им веднага след просрочване на плащанията не е следва автоматично изводът, че не е добросъвестен търговец. Декларира, че е предприел действия за събиране на вземанията си от [фирма], доказателства за което е Представил при проверката.

Посочва, че добросъвестността в търговските взаимоотношения с [фирма] е неотнормима при определяне на размера на ДДС за осъществените продажби и правото му на корекция на същия за неплатеното вземане. Акцентира, че [фирма] надлежно е начислило ДДС по спорните фактури и внесло данъка в приход на бюджета. Заявява, че предприетите действия по събиране на вземанията нямат отношения към възможността, която е предвидена в чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО. Подчертава, че не е спорна установената със сигурност невъзможност плащането да бъде извършено от длъжника. Подчертава, че взаимоотношенията с [фирма] са коректно отразени в счетоводството му и съобразени при определяне на данъчните задължения за съответните данъчни периоди.

Сочи. Че въз основа на анализ на събраните доказателства въз основа на обективни данни не е доказано, че процесите сделки с [фирма] са сключени с измамна цел, какви то съображения са изложени в А..

В заключение поискал от АО отмяна на акта и даване на указания за издаване на акт за възстановяване на претендираната сума.

Ответникът, като съобрази изложеното в оспорения акт за прихващане или възстановяване и възраженията на жалбоподателя, потвърдил Акт за прихващане или възстановяване №П-29002921192646- 004-001/08.12.2021 г., издаден от В. Г. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД ГДО С., и Р. В. Х., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД ГДО С..

Решението е връчено на жалбоподателя по електронен път на 28.02.22 г.

По делото са приети писмените доказателства, представени с административната преписка.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна. Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на акта, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният А. №П-29002921192646-004- 001/08.12.2021 г. е издаден от В. Г. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД ГДО-С. и е връчен на дружеството електронно на 13.12.2021 г.

Във връзка с подаденото искане е инициирана проверка с Резолюция за

извършване на проверка по прихващане или възстановяване №П-29002921192646-О.- 001/11.11.2021 г., издадена от О. К. М., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ при ТД на НАП ГДО С., като е определен срок на приключването ѝ до 03.12.2021 г. С Резолюция №П-29002921192646-ОРП-002 от 02.12.2021 г., издадена от органа, възложил проверката, срокът за извършването ѝ е продължен - до 08.12.2021 г.

Оспореният А. №П-29002921192646-004- 001/08.12.2021 г. е издаден от В. Г. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД ГДО-С. и е връчен на дружеството електронно на 13.12.2021 г.

Съгласно нормата на чл. 110, ал. 4 ДОПК проверката се извършва от органите по приходите, без да е необходимо изрично писмено възлагане, а в случая такова е налице. Ответникът е представил преки доказателства за заеманата от органа, извършил проверката, длъжност.

Поради горното съдът приема, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 110, ал. 4 от ДОПК вр. с чл.129, ал. 2, т. 2 и ал. 3 ДОПК и с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите.

А. е подписан с квалифициран електронен подпис на издателя му, валиден към датата на неговото издаване, видно от представеното от ответника пряко доказателство по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕП, възпроизведено на хартиен носител.

Не е спорно и обстоятелството, че на 01.04.2013 г. [фирма], в качеството на продавач, е сключило с [фирма], в качеството на купувач, Договор за продажба на продукти с марки, собственост на Д. на магазини В.. Предмет на договора е продажба на продукти, носещи марки, собственост на Д., при спазване на фирмената политика на продавача. Договорът не е ограничен със срок /чл. 9 от същия/. Уговорено е плащането да се извършва по банков път за всяка отделна доставка, в срок от 7 дни след извършването ѝ /чл. 7.3 и чл. 7.4 от договора/. Уговорено е също разваляне на договора без предизвестие от продавача при неплащане от купувача на стойността на доставка по реда на чл. 7.3 и чл. 7.4 от същия /чл. 10, т. 2, б. „в“ от договора/. Не е уговорена гаранция в полза на продавача при неплащане от купувача. Във връзка с доставките [фирма] е издавало фактури, като в същите са описани данни за направената поръчка от купувача и са индивидуализирани вида, артикулен номер, количество, единична и обща цена, без ДДС, на продадените стоки и начисления ДДС при продажбата.

Няма спор, че жалбоподателят е продължил да извършва доставки към [фирма] след като последното е престанало да извършва плащане - след 01.01.2015 г. Не е спорно и обстоятелството, че със Споразумение за разсрочено погасяване на Дълг от 26.08.2015 г. страните са се договорили, че по процесиите фактури следва да се извърши плащане на месечни вноски за периодите от м. 09.2015 г. до м. 05.2016 г. /с падеж 15-то число на месеца/, като 8 от вноските са в размер на 1 800,00 лв., а дължимата за м. 05.2016 г.-429,40 лв. Плащане не е извършено.

При проверката е установено и не е спорно, че [фирма] не е издало кредитни Известия към фактурите по реда на чл. 115 от ЗДДС, а получателят по доставките - [фирма] е ползвал право на приспадане на данъчен кредит във връзка с издадените му фактури.

Не с спорно обстоятелството, че с Решение №1517 от 15.08.2016 г. на СГС е обявена неплатежоспособността на [фирма] и е открито производство по несъстоятелност на длъжника. Впоследствие с Решение №Л497 от 16.08.2019 г. дейността му е прекратена и е заличено като Търговец. Не е спорно обстоятелството, че жалбоподателят не е предявил вземанията си пред синдика.

Предвид гореизложеното и Позовавайки се на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО и практика на СЕС [фирма] е предявило искане по реда на чл. 129 от ДОПК до ТД на НАП ГДО С. за възстановяване на начислен данък в размер на 1 584,22 лв., отразен в издадени от него фактури за данъчни периоди от м. 01.2015 г. до м. 04.2015 г. Със спорния А. №П-29002921192646-004-001/08.12.2021 г. е отказано възстановяване на Претендираната сума.

Спорът в настоящия случай се свежда до това законосъобразно ли е отказано на [фирма] възстановяване в процедура по чл. 129 от ДОПК на начислен данък в размер на 2 584,22 лв., отразен в издадени от него фактури за данъчни периоди от м. 01.2015 г. до м. 04.2015 г., след като данъчнозадълженото лице не е получило изцяло насрещната престация за наемна цена, но не е извършило корекция на данъчната основа на доставките, а получателят по тях [фирма] е приспаднал данъчен кредит.

По реда на чл. 128-129 от ДОПК се прихващат или възстановят недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното и осигурителното законодателство.

Съгласно чл. 129, ал. 5 от ДОПК, органът по приходите е длъжен в 30-дневен срок от предявяването пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт да възстанови или прихване по реда на ал. 2, т. 2 изцяло посочените в акта суми, заедно с дължимата по ал. 6 лихва, когато с акта в полза на задълженото лице е признато правото на получаване на: суми за неправилно или недължимо платени, внесени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, такси, глоби, имуществени санкции, установени, събрани или наложени от органите по приходите, включително внесени по писмено указание или становище; незаконосъобразно отказани за възстановяване суми; присъдени суми, обезщетения и направени разноски.

В случая няма спор, че не е налице влязъл в сила административен или съдебен акт, с което да е признато правото на заявителя да получи исканите суми за възстановяване, нито пък акт, с който незаконосъобразно да са отказани за възстановяване суми.

Настоящата инстанция счита, че при начислен с фактура ДДС, редът за корекция на Данъчната основа е този по чл. 115 от ЗДДС. В този смисъл са и Решения на ВАС №1674 от 09.02.2021 г. по адм. дело №10658/2020 г., Решение №15922 от 22.12.2020 г. по адм. Дело №8914/2020 г. и др.

Съгласно чл. 115, ал. 1 от ЗДДС, при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. Ал. 2 на същата разпоредба предвижда, че известието се издава задължително не по-късно от

5 дни от възникване на съответното обстоятелство. Ал. 3 на правната норма предвижда, че при увеличение на данъчната основа се издава дебитно известие, а при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки - кредитно известие.

Съдът счита, че правилно е посочено в А., частичното или пълното неплащане на цената по доставката, макар и да не е изрично предвидено в хипотезата на чл. 115 от ЗДДС е частен случай, който се обхваща от общите условия за корекция на данъчната основа на начислен с фактура данък. В посочената разпоредба няма въведени ограничителни условия за корекция на данъчната основа при частично или пълно неплащане на Доставката. В случая, доставчикът е разполагал с възможност да коригира данъчната основа на доставките за стоки, като издаде кредитно известие, поради разваляне на доставките, за които е издал фактури и не е получил плащане. В случая, няма спор, че след издаване на процесиите фактурите за продажби на стоки от [фирма] и неплащането на дължимата по тях цена от [фирма], издателят на фактурите не е издал кредитни известия към фактурите по реда на чл. 115 от ЗДДС, а получателят е ползвал право на приспадане на данъчен кредит.

След като яе се е възползвал от правото си на корекция на данъчната основа по реда на чл. 115 от ЗДДС, [фирма] няма право на възстановяване в процедура по чл. 129 от ДОПК на начислен данък в размер на 2 584,22 лв., отразен в издадени от него фактури, тъй като редът по чл. 129 от ДОПК не е единствено възможен, а поради липсата на корекция, не може да се приеме, че начисленият във фактурите ДДС, чието възстановяване се претендира, са недължимо платени.

Съгласно чл. 90, §1 от Директива 2006/112/ЕО, в случаите на анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, основата се намалява съответно съгласно условия, които се определят от държавите-членки. Съгласно §2 на чл. 90 от правната норма, в случаите на пълно или частично неплащане държавите членки могат да дерогират §1 от същата. В оспорения акт правилно е посочено, което е обосновано и с последователната практиката на СЕС по тълкуването на чл. 90, §1 и §2 от Директива 2006/112/ЕО, държавите-членки не могат да изключат намаляване на данъчната основа в случай на неплащане, а в случай, че се възползват от възможността, предвидена в §2 на чл. 90, да дерогират от § 1, като тази дерогация трябва задължително да се основава на несигурността „относно окончателния характер на неплащането“.

В решение от 15.05.2014 г. на СЕС, А. по дело C-337/13, на което се позова и жалбоподателят, СЕС е постановил, че в случай на неплащане на Цената данъчнозадължените лица не могат да се позовават на член 90. §1 от Директива 2006/112/ЕО относно правото за намаляване на данъчната им основа за ДДС, ако съответната държава членка е решила да приложи предвиденото в чл. 90, §2 от същата дерогиране. Съдът на ЕС в следващи свой решения - Решение от 23 ноември 2017 г. по дело C-246/16 Di M., Решение на Съда от 8 май 2019 година по дело C-127/18, A-P. Cz, е посочил, че дерогирането на член 90. §1 от Директива 2006/112/ЕО не трябва да се тълкува в смисъл, че Държавите членки имат възможността да изключат

всякакво намаляване на данъчната основа по ДДС. В Решение от 3 юли 2019 година по дело C-242/18, [фирма]. СЕС е постановил, че възможността за дерогиране в случая на пълно или частично неплащане се основава единствено на идеята, че при определени обстоятелства и поради съществуващото в съответната държава членка правно положение неплащането на насрещната престация трудно може да бъде проверено или може да бъде само временно. От това е обоснован извод в Цитираното решение и редица други /по дели C-127/18/, че упражняването на тази възможност за дерогация трябва да бъде обосновано, за да не се смущава постигането на преследваната от Директива 2006/112/ЕО цел за данъчна хармонизация с предприятиите от държавите членки мерки за прилагане на дерогацията, както и че държавата членка не би могла да си позволи, да изключи намаляването на данъчната основа по ДДС в случай на неплащане. Посочено е, че материалноправна дерогация в случай на неплащане на цената трябва задължително да се основава на несигурността „относно окончателния характер на неплащането“.

Многократно и последователно СЕС се е произнасял, включително и Решение от 3 юли 2019 година по дело C-242/18, [фирма], че тази дерогация не е абсолютна, а само до момента, в който вземането стане окончателно несъбираемо или когато лицето изтъкне и докаже, че съществува обоснована вероятност вземането да остане несъбрано.

В настоящия случай, обаче е налице сериозно различие между фактите в главните производства, по които са направени исканията за преюдициално запитване и спорното производство. СЕС се е произнасял само в случаи, в които данъчнозадълженото лице - доставчик е упражнил право на корекция на данъчната основа, поради пълно или частично неплащане, но то е било отказано или ограничено от норми на националното законодателство на съответна държава - членка.

От преюдициалното запитване по дело C-246/16 става ясно, че доставчикът намалява данъчната основа по ДДС, след открито производство по несъстоятелност на негов клиент - получател по доставката, а данъчната администрация е изискала, съгласно националното си законодателство неуспех в производството по несъстоятелност. С решението е прието, че за намаляването на данъчната основа по данъка върху добавената стойност държава-членка не може да изисква неуспех на производствата по несъстоятелност, когато те могат да продължат над 10 години.

От преюдициалното запитване по дело 0337/13 е ясно, че доставчикът коригира фактурата за продажба на стоки, поради неплащане на цената и въпреки това данъчната администрация е приела, че няма право на намаляване на данъчната основа на ДДС. С решението е прието, че разпоредбите На чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална разпоредба, която не предвижда намаляване на данъчната основа на ДДС в случай на неплащане на цената, ако се прилага предвиденото в §2 от същия член дерогиране. Посочено е, че в тази разпоредба обаче трябва да бъдат посочени всички други положения, при които съгласно §1 от посочения член след сключването на сделка данъчнозадълженото лице не е получило отчасти или изцяло насрещната

престация, което националната юрисдикция следва да провери. Постановено е, че данъчнозадължените лица могат да се позоват пред националните юрисдикции на чл. 90, §1 от Директива 2006/П2/ЕО срещу държавата-членка, за да получат намаление на данъчната основа на ДДС. Макар държавите членки да могат да предвидят, че упражняването на правото за намаляване на такава данъчна основа зависи от изпълнението на определени формалности, които по-специално позволяват да се докаже, че след сключването на сделката данъчнозадълженото лице в крайна сметка не е получило отчасти или изцяло насрещната престация, и че то може да се позове на едно от Положенията, посочени в чл. 90, §1 от Директива 2006/112/ЕО, така приетите мерки не трябва да надхвърлят необходимото за това доказване, което националната юрисдикция следва да провери.

От преюдициалното запитване по дело С-248/18 е видно, че доставчикът е претендирал възстановяване на начислен с ревизионен акт ДДС, а не по издадени фактури, при липса на разпоредба в националната данъчно-правна уредба, която изрично да регламентира корекция в случаите на анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, на начислен с ревизионен акт ДДС.

В настоящия случай няма спор, че [фирма] не се е възползвало от правото си на корекция на издадените от него фактури по реда на чл. 115 от ЗДДС, а от друга страна правото на корекция на данъчната основа по издадени фактури не е ограничено с предвидени в националното законодателство условия, освен със срок за извършване на корекцията - чл. 115, ал. 2 от ЗДДС. Спазването на предвидения в чл. 115 от ЗДДС ред за корекция на данъчната основа дава възможност на данъчнозадълженото лице - доставчик да си възстанови целия надвнесен към данъчната администрация ДДС за неплатените вземания, поради което спазването на това изискване по принцип не поставя под въпрос неутралитета на ДДС. Ето защо, след като не е коригирал данъчната основа на доставките, за което е нямало обективни пречки, [фирма] не може да се позовава на директния ефект на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО, която също предвижда, че при пълно или частично неплащане основата се намалява съответно съгласно условия, които се определят от държавите-членки.

Не е без значение и обстоятелството, че при избора на [фирма] за дистрибутор и в хода на извършване на доставките на стоки жалбоподателят е знаел за влошеното състояние на клиента, вследствие на което и вземанията от него са провизирани като несъбираеми през 2015 г., през която година са издадени процесните фактури, без към този момент да се предприемат действия по прилагане на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО. Такива не са предприети и когато [фирма] е заличено като търговец от ТР през 2019 г. Данъкът по процесните доставки, за който няма спор, че е начислен и внесен в приход от бюджета, се претендира след като е изтекъл срокът на погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД. в т.ч. при съобразяване на срока За Продължаването ѝ по чл. 116, б. „а“ от с.з.

По искането за преюдициално запитване.

С протоколно определение от 31.05.21 г. съдът е дал възможност на процесуалния представител на жалбоподателя в 7-дневен срок от с.з. да формулира искането за отправяне на преюдициално запитване към СЕС и 7-дневен срок от получаване на препис от молбата на жалбоподателя, ответникът да изрази становище.

В този срок не са формулирани въпроси от процесуалния представител на жалбоподателя, а ответникът не е изразил становище.

С жалбата и в писмените бележки адв. С. най общо изразява мнение, че във връзка с претендирания ДДС за възстановяване [фирма] се е позовавало на чл. 90 от Директива 2006/112/ЕО и практика на СЕС. В обосновката към искането за прихващане или възстановяване е отбелязано, че съгласно Решение на СЕС по дело C-404/16, *bombard I. L. Zrt* държавите-членки са задължени да намаляват данъчната основа винаги, когато след сключване на сделката доставчикът не е получил изцяло или отчасти цената. С Решение на СЕС от 15 май 2014 г. по дело (-337/13, А. е прието, че: „данъчнозадължените лица могат да се позовават пред националните юрисдикции на чл. 90, параграф 1 от Директивата за ДДС срещу държава-членка, за да получат намаление на данъчната основа на данъка върху добавената стойност“. С Решение на СЕС по дело C-246/16 *E. Di M.* е постановено, че дерогацията по чл. 90, ал. 2 от Директивата не може да се разпростре до случаи, при които не е налице несигурност относно обективната невъзможност на длъжника да плати частично или изцяло сумата по получена доставка и същата не може да се тълкува в смисъл, че на държавите членки е предоставено правото да изключат изцяло възможността за намаляване на данъчната основа в случаи на неплащане, тъй като това би довело до нарушаване на принципа на неутралитет на ДДС. Съгласно Решение на СЕС от 3 юли 2019 г. по дело C-242/18, „У. ЛИЗИНГ“ ЕАД несигурността относно събирането на дължими суми може да се вземе предвид при прилагане на чл. 90 от Директивата, като се предостави възможност за намаляване на данъка, когато данъчнозадълженото лице - доставчик изтъкне, че с оглед на обстоятелствата има вероятност задължението да не бъде изпълнено и същото има право на намаляване на начисления ДДС при наличие на несигурност от събиране на дължимите суми за продължителен период от време. Отбелязало е, че съгласно практиката на СЕС националните власти би следвало при спазване на принципа на пропорционалност и под контрола на съда да определят доказателствата относно вероятния по-продължителен период на неплащане, които данъчно задълженото лице следва да представи /в зависимост от особеностите на приложимото национално право/.

Съгласно чл. 628 от ГПК, когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуване валидността на акта на органа на ЕС е от значение за правилното решаване на делото, българският съд прави запитване до С. /сега СЕС/. Искането има за основание чл. 234 от Д. /Договор

от Л. за изменение на Договора за Европейския съюз и на Договора за създаване на Европейската общност/ и на чл. 629 от Гражданския процесуален кодекс. Съгласно разпоредбата на чл.628 и сл. ГПК, българският съд прави запитване до Съда на Европейските общности когато следва да се извърши тълкуване на разпоредба на правото на ЕС или тълкуването на валидността на акт на органите на ЕС- когато е от значение за правилното решаване на делото. Съгласно чл. 629, ал. 3 ГПК съдът, чието решение не подлежи на обжалване, винаги отправя запитване за тълкуване, освен когато отговорът на въпроса произтича ясно и недвусмислено от предишно решение на Съда на Европейските общности или значението и смисълът на разпоредбата или акта са толкова ясни, че не будят никакво съмнение. В процесния случай искането няма за предмет тълкуване на конкретна разпоредба от правото на Европейския съюз, относима към правилното решаване на спора по процесното дело, респективно не се съдържа твърдение за несъответствие на разпоредба/и от националното законодателство с разпоредба/и от европейски норми. Не са налице предпоставките за преюдициално запитване, защото не са формулирани въпроси, свързани с искането за преюдициално запитване, като не се налага и тълкуване на правото на ЕС, поради което искането следва да се остави без уважение.

Въз основа на правилно установената фактическа обстановка, ответникът е направил законосъобразни изводи, които са в съответствие със събраните по преписката доказателства и при правилно прилагане на процесуалния закон. Поради това жалбата на **[фирма]** следва да се отхвърли като неоснователна. С оглед крайния изход на делото заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. с чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 410 лв. (четиристотин и десет), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 71 -ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **[фирма]**, БИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н В., [улица], представлявано от Д. С. У., чрез адвокат В. К. С., **САК, срещу** Акт за прихващане или възстановяване № П- 29002921192646-004-001/08.12.2021 г., постановен във връзка с Искане за прихващане или възстановяване с вх. № 26-Д- 13227/09.11.2021 г., потвърден с Решение № 321/25.02.22 г. на Директор на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП, с която е отказано възстановяването на ДДС в размер на 2 584,22 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адвокат В. К. С., **САК** за отправяне на преюдициално запитване до Съда на европейския съюз.

ОСЪЖДА **[фирма]**, БИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление:

[населено място], р-н В., [улица], представлявано от Д. С. У., да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 410 лв. (четирисотин и десет).

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: